

og jeg skal derfor ikke trætte Tinget med at komme ind paa dem. Desuden ligger Sagen ogsaa godt oplyst fra mange Sider, saa jeg kan indskrænke mig til at anbefale saavel dette som det andet Forslag til hurtig Behandling her i Tinget. Trods de Fejl, som jeg her har paapeget, er det dog gode Lovforslag, og de betegner et ganske betydeligt Fremskridt, saaledes at det vilde være heldigt, om disse Forslag blev ført igennem i Aar. Jeg anbefaler dem dertil.

Broberg: Jeg er aldeles ikke fristet til at holde nogen lang Tale. Sagen er jo grundig gennemgaaet, og samtlige Udtalelser mødes i dette, at det er gode Forslag, der her foreligger, og at de fortjener at føres igennem hurtigst muligt. Man vil forstaa, at jeg som Medlem af Medicinalkommissionen kun kan medgive Forslagene min bedste Anbefaling, og at jeg som Medlem af denne Kommission føler mig noget smigret over, at baade den tidligere og den nuværende Justitsminister har forelagt og Folketinget to Gange har vedtaget Medicinalkommissionens Forslag næsten uændret.

Naar jeg derfor nu siger, at jeg ikke selv er ganske tilfredsstillet, kan det vel lyde lidt ejendommeligt. Det er Forslaget med Hensyn til den kommunale Sygepleje, jeg ikke er fuldt ud tilfreds med. Jeg skal dog ikke fordybe mig deri og kan ogsaa kun tilraade, at vi vedtager Forslaget her. Det gaar mig dog alligevel til Dels ligesom den sidste ærede Taler. Jeg stoler ikke ubetinget paa Freden. De sidste Aar har der jo vist sig ret store Modsetningsforhold imellem Publikum og Lægerne, og de har medført Kampe, som det har kostet baade Tid og Penge at komme over. Saadanne Kampe vil kunne opstaa paa ny, maaske under andre Former. Lægeorganisationen er jo meget stærk, og Lægerne ved, hvad det giver at optræde samlet. Ventilen, som nu er til Stede i Distriktslægernes Pligt til at røgte den kommunale Sygepleje, glider ud. Vel har den ikke haft stor Betydning, men den har dog været til Stede. Der kommer en anden Ventil i Stedet — den staar i § 4 i Forslaget om kommunal Lægehjælp —, som gaar ud paa, at Justitsministeren bemyndiges til, hvis ingen anden Ordning er mulig, at diktere Distrikts- eller Kredslægen at tage den kommunale Sygepleje op. Man er altsaa fattet paa, at der kan komme en Kurre paa Traaden, som kun kan løses paa den gamle Maade.

Det er sagt tidligere, at det er ikke Sædvane at se Embedsmændenes Tal blive indskrænket; men det er dog Tilfældet her;

Embedslægerne foreslaas indskrænket fra 100 til højst 80. At Lønningerne samtidig sættes op, er forklarligt. Der blev sagt nede i Folketinget, at Lønningerne nu er middelalderlige. Ja, det er sikkert; de er i alt Fald ikke tidssvarende. De staar noget nær paa samme Niveau som Stævningsmændenes Gratialer, naar de skal ud og forkynde en Stævning. De staar slet ikke i noget Forhold til det Arbejde, der ydes, og at de derfor bliver sat op, finder jeg ganske i sin Orden. Hele Reformen er jo ikke finansielt set af noget større Omfang, saa det kan heller ikke skræmme. Jeg vil gerne give Lovforslagene min bedste Anbefaling.

Birch: I det foreliggende Lovforslags § 15 findes en Bestemmelse om, at en Kredslæge skal afskediges, naar han er fyldt 70 Aar. Det er altsaa en absolut Regel, som ikke kan fraviges. Det forekommer mig imidlertid, at den er unødvendig haard og derved bliver inhuman. Thi det maa jo dog erkendes, at der er — heldigvis — ikke saa ganske faa Mænd imellem 70 og 80 Aar, som endnu kan udføre et smukt Arbejde, og hvis Gerning derfor ikke behøver at afbrydes netop ved det 70de Aar. Vi har mange Eksempler herpaa, og jeg tvivler ikke om, at ogsaa i Fremtiden mange af Embedslægerne endnu i nogle Aar efter det 70de Aar meget godt vil kunne udføre deres Gerning smukt og paa en fuldstændig forsvarlig og tilfredsstillende Maade. Specielt for de nuværende Distriktslægers Vedkommende forekommer denne Bestemmelse mig meget haard og i høj Grad at trænge til en Modifikation eller en Overgangsbestemmelse. Thi der er dog ikke saa faa af dem, der endnu kan vente fra deres nuværende Embede at gaa over i Kredslægeembedet, men saa vil de altsaa maaske kun i et Par Aar eller 3 kunne fungere som saadanne, hvis de absolut skal afskediges ved deres 70de Aar. Selvfølgelig bliver man ikke 70 Aar uden at føle hist og her et lille Tryk og en Svigten af Kræfterne, men en vis Rutine, erhvervet gennem mange Aars Embedsvirksomhed, kan dog bøde paa Kræfternes Svigten, og naar en saadan Embedslæge trods sine 70 Aar føler sig frisk paa Aand og Legem, naar han har sine Kræfter nogenlunde i Behold, og naar det skønnes af de overordnede Autoriteter, at han meget godt kan fungere endnu, saa længe hans Kræfter i samme Omfang som hidtil slaar til, forekommer det mig, at der burde være Adgang for Administrationen, for det høje Ministerium til at